

ОЧІ СЕЛА ЗАОЗІР'Я

(із досліджень Ніни Іванівни Каленчук)

Мандруючи світом, я вже багато разів повторюю, що моє село Заозір'я най-прекрасніше. І особливо велику роль в цьому відіграють озера - очі села.

Одне з них - звичайне озеро, що розкин-лося вздовж села. Утворення воно природного, а ось про інше існує легенда, яку в селі знає чи не кожна людина, як у нас кажуть – від малого до старого.

Розповідають старі люди так. Дуже давно життя ішло своїм плином. Люди жили, працювали, тримали худобу, обробляли землю. Надходило свято Пасхи. Земля буяла весною. Люди раділи, що настало свято і вони зможуть відпочити від весняних клопотів.

І ось прийшла Пасха. Всі поспішають до церкви, а один чоловік думає: «І чим цей день відрізняється від інших. Подумаєш – Пасха». Запріг він своїх волів і поїхав орати поле. Орав, орав...

І, коли вже в церкві догоряли свічки, спустився з неба до чоловіка сам Господь Бог і каже: «Чоловіче, що ж ти робиш, чи тобі буднів мало?»

«Коли хочу, тоді і роблю, – відповів чоловік. – Яка кому різниця?». А Господь Бог далі каже: «Ні, велика різниця. Свято – для всіх свято!» І покарав Бог чоловіка. Розступилася земля, і провалився невірний чоловік разом зі своїм полем і волами під землю, а на місці, де провалля це було, утворилося глибоке, з холодною водою, озеро, яке люди з давніх часів називають Посветським, бо утворилося після «Света», тобто свята.

Це озеро дійсно загадкове. Вода в ньому завжди холодна, мутна, вужів і гадюк при березі багато, ніхто з наших односельчан ніколи там не купається. А ще люди кажуть, що коли біля озера лягти на землю прибережну, прислухатися добре, то можна почути «Вйо! Вйо!» То й досі той невірний чоловік оре землю та волів поганяє.

Легенду записала від Шпаковської Ганни М., 1927 р. н. Ткачук Тетяна, учениця 6 класу, член пошуково-етнографічного гуртка «Калинонька», у 2005 р., керівник Ніна Іванівна Каленчук

